

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 704

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

23 març 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Una Conferència nacional per a l'atur forçós

Tothom sap a hores d'ara que el nombre d'obers parats augmenta d'una manera alarmant a Espanya. Les estadístiques oficials ens havien anat donant, fins fa pocs mesos, aquelles xifres que es movien al voltant dels trenta o quaranta mil parats. Però darrerament aquest nombre ha estat canviat per la xifra de 667.898 obrers sense feina, cosa que ha superat tots els càlculs que sobre el fet es podien fer mesos enrera.

Què ha passat aquí? Senzillament, que de cop i volta la crisi econòmica que pateix el món ha entrat decidida a casa nostra, i les línies tràgiques del problema s'han mostrat nues i amb tota la seva horrible eloqüència. No fa massa temps que l'Oficina Internacional de Treball ens classificava en segon lloc entre els països en què més ràpidament creixia l'atur obrer. I ara, efectivament, podem comprovar la trista realitat amb les pròpies dades oficials a què acabem de fer referència.

Això ens obliga a posar aquest problema en primer pla i per davant de tots els altres problemes. Quasi set-cents-mil obrers sense feina que, computant la família en un promedi de cinc individus signifiquen més de tres milions de persones sense pa o amb un passament curt i miserable a base del treball de la mare o d'algun dels fills. I ¿què no representa un fet semblant en un país de vint milions d'habitants com el nostre? ¡El deu per cent de la població sense pa...!

Creiem, doncs, que davant la terrible realitat ha arribat l'hora d'enfrontar-se cara a cara amb el problema i deixar de tractar-lo ja en la forma elemental de remeis esporàdics i fragmentaris. Cal saber quant poden invertir l'Estat i les Corporacions en Obres públiques i quin nombre d'aquestes són necessàries per a donar feina, dins el Pressupost anyal, a la gent parada. I cal saber, aixímateix, quin mitjà es troba per a portar pa als qui no en tenen per manca de feina, ja sigui pel mitjà del subsidi que

molts països han establert, ja per altres mitjans. Cal estudiar el problema, així com les seves solucions. I si la solució no és possible, per ara i tant, cal estudiar la manera d'atenuar-ne les seves tràgiques conseqüències a fi que els nostres germans puguin portar un bocí de pa a la boca dels seus familiars... surti aquest d'onsevrulla que sigui.

Que això suposa un nou sacrifici per a l'Estat? Que es faci. ¿Que els sacrificis de l'Estat es tradueixen en nous sacrificis dels ciutadans? ¿Què hi farem! ¿Que entre els ciutadans siguin els més benestants els majorment carregats? És natural. El que no es pot fer és prescindir un moment més de la qüestió i no afrontar-la en totes les seves parts, cara a cara. Al cap i a la fi, és preferible aquesta posició clara que la d'anar gastant milions sense massa profit i sense saber si són suficients per a la solució momentània del terrible flagell.

I nosaltres demanariem que es reunís una Conferència Nacional a la qual concorreguessin entitats econòmiques, homes d'acció, elements representatius que portessin ja ponències estudiades des dels centres oficials, que són els que poden tenir a la mà totes les dades del problema i de les seves solucions o mitjans d'atenuació.

Tot el que no sigui això serà perdre el temps, llençar diners inútilment, sense gaire profit per a solucionar o atenuar la gravíssima qüestió. Per damunt el joc de la política bat avui les seves ales negres aquest terrible flagell; i davant els problemes d'humanitat que comporta no ha d'ésser ni un govern, ni un partit, ni unes entitats les que hi actuen. A tots ens interessa igualment i tots hi hem de dir la nostra. Però la convocatòria de la Conferència caldria que fos ràpida, així com els tràmits haurien d'ésser el més reduïts possibles per estalviar temps i arribar a orientacions indispensables en una qüestió tan greu com d'urgent solució.

FANTASIES EVANGÈLIQUES

Efraïm, l'herbolari

PER JORDI ARNAU

III

La Pasqua

Efraïm ha passat tres dies feixucs. És d'anar proveïnt de les herbes més sollicitades la seva pobra botiga que el dia del triomf de Jesús va quedar ben buida. Al matí posa la seva parada a la plaça del temple i a la tarda se'n va a córrer les muntanyes dels voltants de Jerusalem. Caldrà també fer provisió de llacsons i herbes amargants per acompanyar l'anyell de la Pasqua. Bé haurà de guanyar algun denari que el compensi poc o molt de tot el que va escampar pel camí on havia passat Jesús.

El quart dia de la setmana, ja prop de migdia, mentre estava menjant el seu pa a l'entrada de casa seva rebé la visita de Nicodemus.

—Efraïm; tindreu per a mi aquesta tarda?

—Vós direu, senyor, en què puc servir-vos.

—Jesús, el Mestre, amb els seus dotze deixebles, vol celebrar la Pasqua avui mateix a la sala del meu taller d'escultor, a la sortida de la porta de David entre la muralla vella i la que va fer construir Herodes. Caldrà treure de la sala totes les lloses sepulcrales que l'omplen i guarnir-la per a la festa d'enguany. El fuster muntarà la taula al bell mig i al voltant d'ella els canapès. Jo hi faré portar domassos per penjar a les parets. Jesús vol que estigui tot com per una gran cerimònia. Una altra taula es posarà a la saleta de mà dreta. Allí menjaran l'anyell pasqual altres deixebles que no són dels dotze i que no sabrien on menjar-la. El Mestre m'ha donat els noms de tots i entre ells hi ha el vostre nom, Efraïm. Es veu que Jesús us ha posat afició. Ja sé jo que ho mereixeu.

—Jo sóc vell, senyor meu, i bo per poca cosa. Tot just fa set dies que vaig parlar per primera vegada amb Jesús i tinc de dir que em té el cor robat; però no sé com Ell pensa en mi, que no sóc ningú.

—És així. Jo hauré d'anar a una reunió extraordinària del Sanedrí i no podré vigilar els preparatius. Vós em substituireu. No vull pas que trebal·leu, sinó que esteu atent al que fan els criats que treballaran allí. Penso que m'hi podré arribar cap al tard, a veure com tot queda llest. Sembla que Jesús vol celebrar aquesta Pasqua amb solemnitat desacomtumada. Si us plau podreu servir la taula de Jesús. Aquest matí s'han sacrificat ja al pati del temple els dos anyells pasquals.

—Permeteu-me encara una paraula, senyor. Cor-

ren mals vents per al Mestre; però confio que vós teniu una gran influència per aturar un mal cop.

—Sé com va tot i estic previngut.

—Esteu assabentat de les entrades i sortides de Judes de Cariot a casa d'Anàs?

—Estic a l'aguait, Efraïm; i no em facis parlar més. No hem de perdre temps.

Les paraules de Nicodemus van dar a Efraïm una certa confiança, però no el van pas tranquil·litzar del tot. Efraïm va sortir tot seguit cap al taller de Nicodemus i ja hi va trobar els criats que hi treballaven. Les lloses sepulcrales foren tretes de les sales i posades als patis. El paviment fou ben escombrat i fregat. Les dues taules foren ràpidament muntades amb cavalls i taulons de cedre. Una bonica catifa d'Alexandria fou posada sota la taula principal que anirà coberta amb estovalles blanques i les parets tapissades de draps de porpra. Una tela de Damasc de seda blanca fou penjada a la paret darrera el canapè de Jesús, cobert amb un llençol finíssim de lli. Jesús i sis dels seus deixebles, tres a la dreta i tres a l'esquerra, havien d'ocupar un costat de taula. Dos deixebles més es posarien a les dues puntes i quatre a l'altre costat de taula, dos a cada cantó, deixant lliure per servir la taula la part del davant de Jesús.

Mentre s'estava així guarnint la taula i el menjador, alguns dels deixebles rostien els anyells legals i amaniien les lletugues boscanes i les herbes amargants que els havien d'acompanyar.

I Jesús va arribar amb els altres deixebles i va agrair a Efraïm tot l'arranjament. Efraïm no va separar un moment d'Ell la seva vista, mentre va durar la introducció de la solemnitat. Fet un silenci absolut, Jesús va iniciar la recitació d'un salm.

“Benaurets els purs que segueixen la llei del Senyor. Benaurets els qui consideren les seves paraules i el cerquen amb tot el cor. Tu vas manar que se seguissin escrupolosament els teus manaments...”

A Efraïm li va semblar que aquella sala quedava consagrada com un temple.

Jesús va dir als deixebles que anava a començar un nou temps; que la figura de l'anyell pasqual anava a ser una realitat; que Ell mateix l'endemà seria l'anyell pasqual que posaria fi als vells sacrificis; que el sacrifici nou duraria fins a la fi del món.

Efraïm estava impressionat sense acabar ben bé d'entendre aquelles paraules de Jesús.

Mentre Jesús parlava als apòstols, Efraïm va ser

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

crídat a menjar l'anyell a la taula secundària que presidia Cleofàs. Després va haver de portar l'anyell a la taula de Jesús. Quan l'hi va posar al davant les mans li tremolaven. L'anyell estava estirat sobre un pal de fusta i un travesser aguantava les dues mans davanteres: Talment com un crucificat. Jesús i els apòstols drets, amb llurs bastons a les mans, el menjaven com gent que porta pressa. Jesús més de pressa que els altres.

Els ossos foren cremats en un fogó encès que hi havia a un recó de la sala.

Efraïm va acostar llavors els canapès a la taula i tots s'hi estiraren per menjar la coca de Pasqua, feta de farina torrada i mel. Jesús la va partir i va dir a Efraïm que se n'emportés una meitat per la taula de Cleofàs.

I Jesús es va entretenir afablement amb els apòstols dient-los que no oblidessin mai aquest sopar i que moltes coses que ara no podien entendre més tard les entendrien. Efraïm no podia estar assegut a la seva taula. Anava i venia d'ella a la taula de Jesús, ara per portar aigua o vi o pa alis. Ben mirat, però, tot això més aviat semblava una causa; el que ell sentia era com una mena de curiositat o si es vol de devoció de sentir la veu de Jesús i escoltar les seves paraules. Ell va ser testimoni de quan Jesús, parant la conversa i posant-se trist va dir:

— De veritat us dic que un de vosaltres qui menja en aquesta taula em farà traïció.

Efraïm va veure que a Simó Pere se li esgrogueï la cara i que a Judes li agafava una esgarri-fança. Fou Simó Pere el primer que amb to d'alarma va preguntar:

— Seré jo?

I tots repetiren la pregunta i també Judas, però Jesús va respondre:

— Un dels dotze que mengen amb mi.

I tot seguit digué unes paraules a l'orella de Joan que repenjava el cap sobre el pit del Mestre per millor sentir-lo.

I va dir després en veu alta.

— El Fill de l'home se'n va, tal com ha estat escrit d'ell; però, ai d'aquell que li farà traïció! Més li valdria no haver nascut.

Jesús ja no volgué allargar més aquella conversa i va dir a Efraïm:

— Porta'm, si et plau, un gerro d'aigua i un gibrell.

Efraïm complí les ordres de Jesús i es retirà a la sala del costat; però no s'havia assegut encara, quan es va sentir una forta disputa en la qual dominava la veu de Simó Pere. Efraïm i els companys van treure el cap a la porta a veure què passava. Jesús estava agenollat a terra amb un davantal que li tapava la túnica des del coll fins més avall dels genolls, amb el gibrell i el gerro de l'aigua a un costat i una banqueta buida al davant. Simó Pere estava allà a dues passes gesticulant i cridant en to de protesta:

— Tu em vols rentar els peus a mi?

I Jesús li respon amb veu molt moderada:

— Del que jo faig ara tu no en saps el per què; ja ho sabràs més tard.

I Simó Pere, amb més violència encara, fa:

— Ja us dic jo que això no serà, ni ara ni mai. No permetré tal cosa.

I Jesús li diu:

— Si no et deixes rentar els peus, ja s'ha acabat la nostra amistat.

Pere va mirar la cara del Mestre. Amb el posat es veïé que la cosa anava de debò i que l'amenaça es compliria. En comprendre això el cap dret i decidit de Pere es va torçar i li va caure sobre el pit i es va anar a asseure a la banqueta com qui va al suplici, tot dient:

— Si hem d'arribar així, Senyor, ja em dono. No els peus solament, sinó també el cap si us plau.

Però Jesús acabà el diàleg d'aquesta manera:

— Qui ja està net n'hi ha prou amb què es renti els peus. I vosaltres esteu nets; no diré pas tots.

Els apòstols i els deixebles que s'ho miraven no se'n sabien avenir. Efraïm, més que els altres es va estranyar. Feia poc que tractava Jesús i encara no s'havia acostumat a la manera de fer d'aquell home sens parió. Més que res el va sorprendre veure'l als peus de Judes. Efraïm estava segur que Judes anava en mals passos sense que pogués dir ben bé el què; però el tenia per indigne d'alternar amb amics de Jesús i creia que el comportament del de Cariot comprometria la doctrina, la causa dels seguidors de Jesús. No tenia tampoc cap dubte que Jesús sabia que hi havia allí un traïdor, ja que li ho havia sentit dir, i ell, Efraïm ja no tenia cap dubte que era l'apòstol indigne el capaç de tan mala acció. Esperava només una ocasió de demanar a Jesús permís d'escanyar-lo com tantes vegades havia escanyat les serpotes que li sortien pels camins. I quan va veure Jesús que agenollat als peus de Judes els hi rentava amb afectuositat i els hi besava amb humilitat ho va interpretar com la darrera provatura del Mestre per trencar el cor del mal deixeble i per tornar-lo al bon camí. Fins li va semblar que, acabada la feina, veia en els ulls entristits de Jesús dues llàgrimes que rodolaren malaguanyades fins els peus d'aquell que en tota la cerimònia no va mudar el seu posat de fingida impassibilitat.

També es va adonar Efraïm que acabada la cerimònia Judes anava intranquil i nerviós sala amunt, sala avall i que Jesús el va agafar afectuosament pel braç i li va dir:

— Allò que has de fer, fes-ho ara.

I va sentir que Judes responia:

— Si vós em permeteu, doncs, que ja és molt tard i després no tindria temps.

I es va posar el mantell i va sortir.

I darrera d'ell, Efraïm, disposat a seguir-li les passes i rompre-li el cap amb el seu gaiato que havia esberlat més d'un crani de llop.

REBUDES NOVETATS

BALCELLS

SASTRE

Pl. Urquinaona, 4

Tel. 24954

Da nobis hodie

PER R. RUCABADO

El principi cristià del treball és aquest: que l'home té el deure religiós de treballar, i que el treball tot sol no garanteix la subsistència de la vida. La subsistència de la vida baixa del cel, és gratuïta com la vida mateixa. Cal demanar-la *cada dia*, perquè ve de la mateixa esfera d'on baixa la vida i d'on baixa la salut. L'home treballant coopera a la Providència, però *no és* la Providència. El treball ajuda, facilita l'acció de la Providència, però *no és* la Providència. Per això el treball no és necessàriament fèrtil i productiu, i aquí és el misteri i la llei del treball, llei dura, però al mateix temps llei santa. Perquè el treball sigui fecund cal demanar que la fecunditat vingui del cel com la pluja. És que la vida és do gratuït de Déu, do de la caritat de Déu, i tots vivim de caritat, i aquesta és la gran llei, perquè no és mèrit nostre ni la vida ni la mort ni l'aliment ni la subsistència. El que no ho entengui així no està dins de l'esperit cristià del treball.

Entendre que l'eficàcia del treball depèn de Déu, i saber que el treball mateix ve de Déu, són veritats que obliguen, són veritats orgàniques, que al voltant d'elles centren tota l'activitat i tota la consciència de l'individu. Que s'hagi de demanar a Déu el nostre pa de cada dia, en primer lloc suprimeix l'ociositat, perquè la consciència repugna demanar a Déu el pa i no posar per part pròpia els mitjans perquè el pa pugui fàcilment venir. En segon lloc obliga a respectar la llei de Déu, perquè si tenim noció de la insuficiència nostra i que en realitat vivim de gràcia, vivim de caritat, vivim de la Providència, això implica estar bé amb la Providència, observar i complir les lleis que la Providència té disposades. És proclamar la sobirania de la Providència en la vida, i això en justícia exigeix la submissió a la legislació que per al bé humà la Providència decreta. En tercer lloc dona a la vida un accent especial de caritat, perquè el sentir i percebre que un hom viu de caritat és el que més inclina a sentir la caritat envers els altres. I per tant el treball fet amb col·laboració conscient amb la Providència és el treball que es pot anomenar social per excel·lència. És un treball beneït, que serveix precisament per a multiplicar, expandir i difondre l'acció de la Providència en els altres. Treball que atreu no solament el favor de la fecunditat per a si mateix, sinó que és també vehicle i camí pel qual ve el pa de Déu als altres.

Aquesta concepció del treball que fa del treball una virtut, dona al treballador l'accent de la humilitat, de la caritat, de la moralitat i de totes les altres virtuts cristianes solidàries. Per aquest camí és per on es troba que el treball és una oració, segons doctrina de Sant Pau, i aquesta és l'ocasió per a esmentar una concessió novíssima que els Pares Salesians publiquen, del Treball Santificat, notabilíssim favor que és, al mateix temps que un lucre espiritual, una il·lustració ben gràfica del que estem explicant. Cosa notable i no obstant profundament arrelada en la tradició cristiana. Es concedeixen dies d'indulgència i fins en certes condicions

indulgència plenària, no pas per actes de devoció, sinó per actes de treball, per tal que siguin intencionalment dirigits amb expressa elevació mental.

La fe i atenció en les paraules que són promeses de Jesús en l'Evangeli, "demanau i se us concedirà", "truqueu i se us obrirà", "qui és aquell a qui el fill demana un pa i li dona una pedra, o que demanant-li un peix li dona una serp?", autoritzen a comprometre per al treball amb fe, per al treball humil, amb paciència i virtut, aquella fecunditat que la Providència atorga. I al revés, a entendre que el treball amb supèrbia, amb blasfèmia, amb avarícia, el treball amb l'afany de guanyar, però amb la principal dèria de consumir el guany en el plaer i en el vici, no pot ésser escoltat ni beneït i tard o d'hora ha de dur a la carestia i a la fam.

I cada dia cal demanar el pa. Això és importantíssim. No sols cal demanar-lo, reconeixent-lo en el seu origen fora del nostre abast, sinó que cal demanar-lo *cada dia*, "*hodie*". És que el pa penja d'un fil, i solament no ho veuen els cecs i els rics, que són una mena de cecs. La humanitat és pobre, l'home és pobre, perquè és mortal. Tota l'economia humana i social està subordinada a aquesta llei absolutament insuperable, que els homes són mortals. Això vol dir que la naturalesa humana és insuficient per a assegurar als homes la vida, i que totes les previsions i totes les estadístiques i tots els plans i tots els controls i totes les indústries i tots els transports i totes les lleis i totes les mesures polítiques no poden perllongar l'inexorable taxa de la vida humana. No poden assegurar i garantir el bé més preciós i l'interès més interessant que els homes poden desitjar: la vida.

La naturalesa humana no resisteix ordinàriament quatre o cinc hores de treball sense restaurar forces. Quatre o cinc hores només, i ja l'home ha de deixar el treball i cercar fora d'ell un element per a la reparació de la seva natura, per a allunyar una mica el cert perill de decandiment i mort al qual tendeix la seva estructura mortal. L'home és físicament pobre, fisiològicament pobre. Perquè no té pas dintre de si mateix els elements per a assegurar la vida, i li han de venir de fora, com de fet li ve el pa i tot altre aliment, que li vénen en proporció comptada i parsimoniosa, sovint de llunyes terres i sempre depenent de l'alternació de les estacions, de les variacions atmosfèriques, de causes alienes i forces majors, en bona part desconegudes. Una guerra, una causa política o econòmica i heus ací enrarir el subministre de les subsistències necessàries, del blat, del carbó, de les primeres matèries, i per tant elevada l'estimació i el preu amb el fenomen de la carestia, que és l'empobriment col·lectiu.

Per a mesurar aquesta pobresa humana mireu en passant les botigues i magatzems de queviures o els mercats, i feu-vos només aquesta reflexió senzilla. ¿Per quants dies hi ha queviures, pa, farina, carn, oli, carbó? Veureu que les existències a cop d'ull no es poden evaluar més que per a pocs dies, per unes setmanes, per uns quants mesos com a mà-

ximum. I es tracta de nodrir éssers vius que tenen un promedi d'alguns anys de vida! La vida humana és físicament un crèdit contra el futur insegur. La vida és pobra. No hi ha béns per a assegurar l'existència, ni individual ni col·lectiva. Els pans que cada dia veureu sobre la vostra taula (sortosos són els qui els hi troben, i de tot cor n'han de donar gràcies a Déu), els pans que veureu en els aparadors i lleixes del forn, els sacs de farina del magatzem o del molí són com gotes de pluja damunt d'un terror indefinidament assedegat, són el pa d'avui, un *avui* que equivaldrà a quatre o cinc dies, unes setmanes, alguns mesos, però no pas més. Perquè la vida individual és incerta i és insegura, encara que col·lectivament la vida és continuada en les generacions, però el pa i tota subsistència no són més que una brevíssima realitat, i més enllà del present immediat no són altra cosa que una esperança, un càlcul, però no pas una existència en inventari. El pa de la humanitat és futur, és incert. La humanitat és pobra.

Les més formidables empreses, els milionaris de més talent o de més sort, són pobres en el sentit doble que ni els milionaris ni els gerents i capitalistes no són amos de la vida pròpia i la tenen penjada d'un fil, i sovint el destí i l'esdevenidor de l'empresa estan pendents d'aquest fil. I són pobres en el sentit que ni individualment ni col·lectivament no estan assegurats contra la pobresa, com no poden pas estar-ne contra la mort. Els Estats mateixos no estan assegurats, i en els nostres temps hem vist (i Déu faci que amb els vents que corren no ho tornem a veure) Estats empobrits per una carestia enorme, catastròfica, irresistible, per una ruïna total provocada per una guerra que en brevíssims moments prengué increment. En les empreses, les societats, les grans companyies, ni els capitals grandiosos, ni la importància dels serveis prestats, ni la llarga antiguetat i durada no assegurin de la ruïna gairebé instantània, de la catàstrofe i la fallida. Cada dia, ben a la vora de nosaltres en veiem casos. Aquesta Barcelona que fa alguns anys va tastar una darrera l'altra les mossegades de la ruïna econòmica veient desaparèixer cases antigues i arrelades, és un exemple que no hi tal riquesa en el sentit de seguretat i garantia, i que tota riquesa és provisional i precària, i els qui tenen una madura experiència de treball saben que sota les apariències de solidesa la vida dels negocis cobreix sovint empreses sostingudes com castells de cartes, o enfilades amb agulles com se sol dir, la vida de les quals és la confirmació més clara del que diem, perquè viuen del favor diví, viuen de miracle.

I aquest viure de miracle, segons fruit de l'experiència i observació quotidiana, es relaciona i s'identifica amb la petició que cada dia ens vingui el pa per les ignotes vies que Déu sap, en el camí de les quals nosaltres posem la bona voluntat, però res més. L'eficàcia ha de donar-la Déu, perquè l'espera de les eficàcies és totalment aliena a nosaltres. Viure de gràcia, aquest és el terme. Viuen de gràcia els individus, les empreses i tota col·lectivitat.

No destorba aquesta concepció del treball ni la visió global de la pobresa humana, el que hi hagi rics no solament com a fet sinó com a dret. Perquè els rics són socialment reserves de riquesa i motors de la vida del treball, i per tant instruments positius i necessaris de la Providència. Ço que és terrible i que és antisocial i antireligiós és que els

rics dissipin i malbaratin la riquesa en disbauxes i viciis, en vida frívola i vana i, ço que és pitjor, que organitzin el vici dels altres i facin del vici un negoci productiu. La maledicció de Jesucrist no va pas contra els rics com a tals rics o posseïdors de riquesa, sinó en quant no són pobres d'esperit, i aquest és el sentit de la lliçó evangèlica. El ric de diners però pobre d'esperit és el que ens considera a si mateix tal com hem dit, dipositari momentani de riquesa, que ha de guardar per al servei i profit general i que li pot ésser arrabassada per Déu en un tancar i obrir d'ulls per segur que es cregui, i que per voluntat de Déu ha d'estar sempre disposat a perdre-la, en lloc de custodiar-la avarament. Aquest ric és el qui donarà treball saludable, perquè hi ha un treball saludable i honrat, i un altre treball insà i maleït que és el del vici. Hi ha un treball deshonorat que és el de la disbauxa, l'escàndol i la corrupció, la frivolitat mundana i la vanitat ociosa, que és el treball que molts i molts rics donen, pensant-se ells que fent córrer els diners ja justifiquen la seva riquesa, essent així que quan corren per al vici els diners no roden i no fecunden, sinó que cauen al fang i a l'abisme i no propaguen sinó el mal, la misèria, la ruïna i la mort.

El vici és el gran enemic del treball. El vici és la contradicció i la blasfèmia contra el treball perquè és llençar al buit el fruit del treball, que és fruit no solament de sacrifici, sinó de gràcia i de miracle. El vici és la blasfèmia contra la Providència, perquè si hem de demanar a Déu la benedicció que fertilitza el treball, i això li ho hem de demanar agenollats com una gràcia, gràcia quotidiana, o amb l'actitud mental del qui suplica amb fervor, és ingrati i és suïcida i és insensat trencar al mateix temps i burlar les lleis posades per Aquell a qui hem de demanar el pa cada matí. El pa nostre i el pa dels que estimem. La immoralitat és un atemptat contra el treball. Ho és quan l'obrer duu vida immoral, però quan l'immoral és el patró, ho és tantes vegades com obrers té sota les seves ordres, perquè posa en perill el pa de tots.

Mai no insistirem prou sobre aquest aspecte. El fet que hi hagi rics no ens molesta, al contrari, però el que els rics duguin mala conducta ens exaspera i ens fa tremolar. Els fets confirmen que casos nombrosos de ruïnes econòmiques que han portat com a conseqüència tancament de cases i paralització de treball per a obrers molt nombrosos, es deu a la incontinència dels patrons, a la seva vida immoral i relaxada. Per això jo crec que predicant i cridant contra la disbauxa dels rics i maleïnt-la i fent-ne veure els perills terribles i la responsabilitat social formidable a més de la responsabilitat religiosa, fem feina social i actuem a favor del treball i del treballador. Perquè així ataquem una de les causes morals més certes i més colpidores del fet que manqui en els anys presents tantíssim treball i que tantíssims obrers estiguin parats i sense pa a la taula.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA

L'ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL DE TREBALL

Un moment difícil

PER J. T.

La pròxima reunió de la Conferència Internacional de Treball, a Ginebra, sembla que tindrà lloc en el vinent mes de maig. I cap de les reunions anteriors no ha tingut la importància que tindrà aquesta, ja que el tema central de les deliberacions haurà d'ésser el relatiu a la jornada de treball de 40 hores setmanals, problema que pot encarrilar el món vers nous horitzonts respecte a l'atur o que pot acabar d'enfondre el pou sense sola que constitueix avui la qüestió de l'atur involuntari. És ben cert, però, que mai com ara no han estat fites les mirades del món a Ginebra i que mai no haurà hagut de resoldre un problema més delicat l'organització del treball, filla del Tractat de Versalles.

La gravetat de la qüestió s'ajunta en el cas present a d'altres fets mundials que fan extraordinàriament delicada la situació de l'organisme ginebrí. Ens referim, primer que tot, a la por amb què la major part de les classes patronals del món esgarden l'obra de Ginebra i el seu sentit progressista i ràpid, tot i que la seva acceleració no respon a les impaciències del món obrer. Els patrons saben que manta assegurança social és filla de les deliberacions i acords del B. I. T.; que els Tractats sobre matèries socials se succeeixen amb relativa celeritat; i que tot això augmenta les despeses de la producció en un moment de crisi tan greu i tan anormal com la present. I, salvant alguns casos concrets i excepcionals, no esgarden l'Oficina amb simpatia.

Per altra part, fonamentada l'organització internacional damunt d'agrupaments patronals, obrers i governamentals, si els primers flauegen, els segons es troben especialment trastornats per la posició d'alguns Estats moderns, que no reconeixen la llibertat sindical, principi bàsic de la constitució dibuixada en el Tractat de Versalles. El cas d'Itàlia, que tan agres debats va provocar al si del B. I. T., s'ha vist succeir i fins superat pels casos d'Alemanya, d'Àustria, de Portugal, etc., i és de creure que ho serà per d'altres encara. I així esdevé que entre les mateixes representacions obreres de molt diferents països, la cordialitat no és pas massa fonda, ja que les de països clàssics en llibertat sindical esgarden les altres amb menyspreu i creuen fictícia i absolutament falsa la seva representació.

I encara hi ha un altre fet transcendental que pot portar les seves conseqüències poc agradables a l'organització ginebrina; ens referim a l'entrada de Rússia, que acaba de produir-se, i que ha obligat algun altre país a deixar espai lliure en les altures per a la representació de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. Els grups patronals no tindran simpatia per al nou component. Però i els grups obrers, en quina relació s'hi produiran? Tampoc Rússia no té llibertat sindical, i així els obrers de països que la tenen no poden esguardar-la amb simpatia major que la que un dia mostraren envers representants italians, per exemple. I les lleis de treball de Rússia,

quina equació serveix amb les dels altres països del món?

Aquest és l'ambient en què ara es produirà el problema de les 40 hores de setmana de treball, si a aquest ambient afegim les dificultats del problema en si mateix i la seva enorme transcendència econòmica en tot el món — transcendència que farà que uns Estats ratifiquin l'acord i que d'altres, sense refusar-lo, el deixin penjat per molt temps, com ha passat amb el de les 48 hores de la Conferència de Washington — comprendrem com els moments poden ésser decisius per a l'esdevenidor del B. I. T., i l'expliquen llavors a bastament els ajornaments donats a la qüestió, ajornaments que no poden ara reproduir-se si es vol conservar la serietat i la confiança de l'opinió en l'eficàcia de l'Oficina Internacional del Treball.

Cal, doncs, que tots plegats estiguem atents a la tasca de l'organització ginebrina, especialment en la Conferència Internacional la celebració de la qual s'acosta ràpidament. Del seu resultat en pot venir una mesura que contribueixi a resoldre l'enorme problema de l'atur o en pot derivar la màxima desorganització econòmica del món, a la vegada que el descrèdit o la desfeta moral de la branca del treball de la generosa creació wilsoniana.

Carnet de propaganda

CATALUNYA SOCIAL és una Revista que hauria d'ésser llegida a cada casa. Hi ha encara moltes famílies catòliques de Catalunya que n'ignoren l'existència. Demanem a cada subscriptor que faci un esforç per fer conèixer aquesta Revista.

La majoria de la clerecia de l'arxidiòcesi de Tarragona llegeix CATALUNYA SOCIAL i és la seva font d'informació sobre doctrina social catòlica i moviment catòlic. La penúria i la misèria que afligeixen bona part de la clerecia rural l'obliguen a haver de renunciar molt a desgrat seu a rebre aquesta Revista.

Demanem a tots els amics de CATALUNYA SOCIAL que ens proporcionin almoines per poder continuar la seva tramesa als sacerdots pobres que desitgen tenir-la i no poden.

Política i legislació socials

PER GASTON GERARD

De Madrid estant anuncien la presentació a les Corts d'una altra llei regulant les associacions professionals. Es tracta, diuen, d'encaixar en els motllos de la llei el fet sindical, essent aquest un problema urgent de la nostra vida social. Mentre hi hagi agrupacions sindicals que, sota el pretext de doctrines anàrquiques com la de l'acció directa, puguin viure al marge de la llei, puguin desconèixer els preceptes d'aquesta, es desentenguin dels funcionaments de les institucions oficials de tota classe, no tindrem una vida societària regular i normal. Tindrem, més aviat, un conjunt de ciutadans que es burlen de les disposicions de l'Estat, que viuen al marge d'elles, entronitzant altres lleis filles de la violència en l'esperit i de la coacció en els procediments. En altres termes: uns ciutadans privilegiats que poden constituir un Estat dins d'un altre Estat.

Comprenem tota la raó que enclou aquesta posició. I compremem com no és possible que un agrupament sindical comenci per establir, per exemple, que no vol participació en la representació dels Jurats Mixtos ni n'accepta les seves resolucions; que accepta el fet de l'associació obrera, però regida segons les normes que a ell li semblen adequades, normes que es poden reduir a desconèixer la llibertat sindical dels associats fent-los cotitzar a la força, tenint-los ignorants de les inversions dels fons socials, declarant vagues i presentant bases de treball sense que consti la voluntat dels associats en aquest sentit, etc. Tot això ha de finir si volem lliurar-nos de tots els perills la realitat dels quals hem tocat fins ara i si volem viure en un Estat de dret, somni suprem de tots els països civilitzats.

Però, ¿hi ha qui cregui que tot això s'obtindrà a casa nostra —sobretot després d'una història de trenta anys de febleses en aquest punt i de velleïtats governamentals de tota mena— amb la sola promulgació de lleis i regles de dret? Les disposicions legals estableixen les bases i les orientacions de tot sistema jurídic; però la resta no la fan lleis per més perfectes i acabades que puguin ésser; la resta la podria portar a cap una política ben encarilada que suposa una actuació constant i sense defalliments. La manca de lleis se supleix amb un període d'actuació del Parlament, discutint la llei, portant-la al periòdic oficial i declarant-la obligatòria per a tots els ciutadans. Però aquest període d'unes setmanes es converteix en un període d'anys i anys quan es tracta de desenrotllar una política i de fer viure la llei. La llei sense una política d'aplicació no és res, no té cap eficàcia. En canvi, una continuïtat i una política poden fer viure les lleis i fins poden arribar-ne a suplir la manca quan les lleis no hi siguin. Anglaterra és el país més constitucional del món, i, en canvi, quasi no té Constitució escrita.

La colonització espanyola a Amèrica no és pas cap model i, en canvi, Espanya té les famoses lleis d'Índies que vénen a estudiar els estrangers, a l'Arxiu de Sevilla. I si ens referim als últims temps, el cementiri dels quals és la Gasetta de lleis inútils per inaplicables i caigudes en desús al cap de poc temps de la seva aplicació! ¿És que no recordem, ara fa quatre dies, la llei del 8 d'abril de 1933, d'Associacions professionals de Largo Caballero, que no és pas una llei desencertada en molts dels seus aspectes i que, en canvi, no ha trobat mai la seva hora d'aplicació?

Cal, doncs, regular legalment les associacions professionals, fent impossible que cap visqui al marge de la llei. Però cal que la llei sigui portada a la pràctica, majorment. Que si ara es promulgava un altre text legal i restava inaplicat altre cop, ja mai més no podríem parlar de regulació d'associacions professionals sense arronçament d'espatlles de tots els qui semblen veure en aquest problema la base de la regularització de tots els problemes socials. Però entenguem bé que, per a regular la vida de l'associacionisme professional, ens cal més millorar una "política social" que no pas una "legislació social". La segona sense la primera es perd en el món de les coses inútils.

El P. Laburu, S. J.

L'eminent jesuïta P. Laburu ha donat uns exercicis espirituals per a homes a Santa Maria del Mar. Uns set mil homes escoltaven diàriament les seves conferències i molts milers més les seguien per mitjà de l'emissora de Ràdio-Associació. L'opinió pública de la ciutat i de tot Catalunya ha estat preocupada per la predicació de l'eminent orador. És interessant de constatar que en la via pública i en els bars els altaveus transmetien la seva paraula penetrant i apostòlica. Aquest fet inusitat en la vida religiosa de Barcelona prova que la doctrina de l'Església encara té eficàcia damunt les masses famolenques de veritats eternes. El P. Laburu ha tingut la virtut especial de fer interessar per aquestes veritats els mateixos descreguts que no estan conformes amb la predicació sobre l'infern en ple segle xx.

L'oratori d'aquest jesuïta eminent és aguda, penetrant i insinadora. Les frases trencades i l'estil basc sense coordinació fan que aquesta predicació s'endinsi fins al fons de l'ànima.

Els exercicis predicats pel P. Laburu inicien una renovació religiosa a la nostra ciutat. És una prova que no és la forma el que actua especialment en la predicació sinó l'eficàcia de la gràcia.

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part calça de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastenia cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.

Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

La lluita moderna

PER J. CIVERA I SORMANI

Caldria que tinguéssim el coratge de fer desaparèixer les petites organitzacions que no tenen cap mica de força, perquè són una ficció.

Seria preferible que tinguéssim poques organitzacions, però que aquestes responguessin a una realitat. Ens enganyariem si creiéssim que les nostres entitats són un model d'organització. Hem passat molt de temps completament inactius, i ara, com és natural, per bons que siguin els nostres desigs no podem fer el que voldríem.

Hem dit mantes vegades que, el catolicisme, no demana favoritisme, sinó simplement un règim de llibertat. Algú enyora els temps passats, i nosaltres creiem — és una opinió personal — que van fer un gran mal al catolicisme perquè la gent creia que no calia fer res perquè disposàvem de la força.

Si no haguéssim tingut tants de mausers al nostre costat, i el poble ens hagués seguit, avui no sofriríem les conseqüències de la revifalla maçònica.

Certament que alguns catòlics es donen compte que, avui no és possible lluitar amb les armes que esgrimien en aquells temps que eren reconeguts els nostres drets; però encara existeix un nucli important que s'obstina a no voler evolucionar.

Si els pregunteu perquè no actuen d'acord amb les necessitats dels temps moderns, us diran que no volen canviar de tàctica perquè tenen la seguretat que tornarem altra vegada a seguir el camí que les circumstàncies ens han fet abandonar.

En aquest país passem d'un extremisme a un altre extremisme. Ens han dit que alguns propietaris, aprofitant aquests moments d'excepció, han acomiadat alguns parciers de les masies que ocupaven. Aquestes represàlies no les trobem bé. Si seguim per aquest camí, Catalunya serà un infern. En política no hi ha ningú que hagi trobat l'estabilitat absoluta. Els que avui governen demà seran a l'oposició. I ara digueu-me; si tornen a triomfar les esquerres, ¿què passarà?

Els patrons d'un determinat ram, anaven a anul·lar les vigents bases de treball. Si no han estat anul·lades és perquè el delegat del Ministeri del Treball, els va dir que no les podien anul·lar perquè havien estat aprovades legalment.

Per a molta gent l'estat de guerra, és l'estat de pau. Si fossin sincers ens dirien que voldrien veure tancades les portes de totes les entitats obreres i de totes les organitzacions que defensen els interessos dels obrers.

Amb gent que tingui aquesta mentalitat, és impossible que hi hagi pau a la terra. La pau ha de recolzar-se damunt de la justícia.

Tots els qui tenim un alt concepte de la justícia, som uns demagogs pertorbadors. L'home d'ordre, per a certa gent, és el qui creu que els pobres mai no poden protestar.

Al nostre país, serà molt difícil aconseguir que ens segueixi un nucli d'obriers cristians, perquè la majoria de la gent els dona molt mal exemple. No creiem tampoc en l'eficàcia dels afalacs. Hi ha gent que per atraure's les simpaties dels obrers, blasma durament els defectes de les altres classes socials. Fer creure als pobres que, tots els rics han aconseguit acumular riqueses valent-se de mitjans il·licits, és una equivo-

cació. No és seguint aquests camins que, hom aconseguirà, que totes les classes socials visquin harmònicament.

La demagògia que fan alguns elements de les dretes, és tan funesta com la que fan les esquerres. Ni hem d'afalagar els pobres, ni hem d'afalagar els rics. Donem a Déu el que és de Déu, i al Cèsar el que és del Cèsar. El que hem de saber fer, és mantenir ben dreta la bandera de la justícia.

Afortunadament existeix a la nostra terra, un nucli selecte de joves que, desitja actuar, d'acord amb les necessitats dels temps moderns. Però existeixen encara una sèrie de senyors que, segueixen creient, que al món no ha passat res. Si és veritat, com diuen, que la societat no ha sofert cap transformació, és natural que s'obstinin a emprar els procediments d'abans, que han donat el resultat que tots coneixem.

No volem pas destruir tot el que van fer els nostres germans d'altres èpoques, la majoria dels quals ja es troben dins del regne de la llum, ni demanem tampoc als joves que es neguin a seguir les petjades dels qui poden conduir-los pels camins que menen a la veritat. No; el que volem és que si els adversaris lluiten amb armes modernes, nosaltres no tinguem l'audàcia d'escometre'ls amb una canya trençada. Demanem igualtat d'armament.

Precisament nosaltres no podem recomanar als joves que no girin el cap enrera, perquè som partidaris d'unir el passat amb el present. Un poble que no té tradició val molt poca cosa. Els homes que ja han passat, fan molt bona companyia. Entre els homes d'ahir i els d'avui, ha d'existir un nexa que els uneixi.

No volem, doncs, menysprear ni desconèixer la tasca que van fer els lluitadors d'altres èpoques; però no els podem imitar, perquè el món ha donat moltes voltes d'ençà d'aquells temps, i els sistemes de lluita han d'estar d'acord amb les necessitats del moment. David va vèncer Goliath amb una fona; però els monstres moderns es riuen de nosaltres si intentéssim destruir-los amb una arma tan primitiva.

Respectem el passat i admirem els homes abnegats que han fet planer el camí perquè nosaltres poguéssim triomfar, però caminem de cara endavant i si guem ben moderns.

Els organismes que no vulguin renovar-se és preferible que morin, més val desaparèixer dignament, que no pas viure d'una manera inútil i ineficaç.

Els catòlics tenim la missió de salvar el món. Dis-sortadament sempre hi haurà un sector de la humanitat que no voldrà reconèixer les nostres veritats, però nosaltres tenim el deure d'evitar que sigui bandejada la civilització cristiana.

Som soldats de Crist, i hem de lluitar. El qui creu que per a seguir Jesucrist, cal posar la petja damunt dels camins planers, no és ni mai no serà un propagandista catòlic. El qui vulgui ésser fill de Crist, ha d'ésser hàbil i destre en la lluita. No ha de lluitar amb espases ni glavis, sinó amb la Creu, que és el signe del cristià.

Els qui vulguin, doncs, lluitar per la causa de Crist, que alcin la Creu i el segueixen. Els porucs i els temorencs que no es moguin dels camins planers.

Moviment catòlic

L'exposició vaticana de la Premsa. — La importància de la Premsa ha anat en augment d'ençà del segle XIX; ha esdevingut una arma de propaganda i de combat de primer ordre. Els catòlics destinen com ha dit el jesuïta A. Bangha, el 60 per cent de les nostres forces a la cura d'ànimes, un 20 per cent a l'educació i a l'ensenyança, un 15 per cent a la caritat i a l'assistència social i solament un 1 per cent a la Premsa malgrat el seu poder i significació.

Sens dubte s'haurien evitat catalismes en molts països, especialment en el nostre si s'hagués disposat d'una bona Premsa catòlica de combat i de defensa. Els catòlics francesos, en l'època de Combes i de Waldeck-Rousseau no haurien passat per la vergonya de veure's expoliats dels béns de l'Església que valien milers de milions de francs si haguessin destinat uns 50 milions a crear una Premsa forta i moderna.

Degut a les múltiples experiències fetes l'Església ha insistit cada dia més en la necessitat de crear una gran Premsa catòlica. Quan Pius X encara era Cardenal de Venècia va empenyar un pectoral per socórrer el periòdic catòlic *Difesa* que passava per una situació crítica. D'aquest Papa és la dita: "Construireu inútilment esglésies, bastireu escoles, donareu missions i tot això serà en va si no sabeu organitzar una bona Premsa com a arma de combat i de defensa.

Diferents vegades el Papa actual, Pius XI, s'ha manifestat d'una manera semblant. En senyal de l'interès que sent per la Premsa aquest Papa ha organitzat per l'any que ve i a la ciutat del Vaticà, des del dia 1 d'abril al 31 d'octubre una gran exposició de la Premsa catòlica. Aquesta exposició comprendrà tres seccions: revistes, diaris i premsa missional amb les publicacions de l'església oriental. Es consideren com expositors els editors, els directors i aquelles organitzacions catòliques que editen periòdics. Solament seran permesos periòdics que tinguin una aprovació d'un comitè central i que tinguin una veu clara i defensin la doctrina i la moral de l'Església sense covardia. L'exposició per una banda ha d'ensenyar el procediment tècnic de la Premsa, el mecanisme d'una casa editorial amb servei d'informacions i correspondència amb les diferents rubriques sobre l'activitat d'una redacció; per altra banda ha de donar una imatge del conjunt fent veure l'eficàcia de la Premsa en problemes referents a l'Església, la família, la qüestió social, les missions.

El Cardenal Pacelli en una carta adreçada al comte Dalla Torre, director de l'Osservatore Romano, posa de relleu la complaença amb què el Papa Pius XI ha vist la planejada exposició de la Premsa. En ella se subratlla l'interès que té el Vaticà per a la Premsa catòlica; reclama el màxim interès dels catòlics per a ella i en vol la màxima creixença i difusió. En molts països hi ha greus dificultats per la seva realització. Els canvis polítics de l'Europa central han creat noves característiques a la Premsa d'Alemanya i d'Àustria. Tant com la Premsa va gaudir de més llibertat sota el règim econòmic-liberal tan majors han estat les restriccions posteriors. Sempre que aquestes serveixin per a formar un poble sà i robust són acceptables, però quan

serveixin per a disminuir els drets de l'Església, per atacar el dogma i les conseqüències que se'n segueixen, s'han d'eliminar les restriccions. Abandonar la Premsa catòlica perquè no parla de tot allò que hom voldria en aquests temps, seria un cas d'infidelitat.

El valor cristià legítim s'ha de deixar guiar per l'experiència. En certes ocasions més aviat que un esperit combatiu s'ha de deixar portar per la resistència. "Solament l'expert és valent; valentia sense experiència no és valentia. No dona valentia el posar-se a la defensa d'una cosa, sinó la fermesa guiada per la raó que correspon al valor real de les coses. El valor vertader segons Sant Tomàs no està en l'envestida sinó en la constància. Aquesta suposa una gran força espiritual; una permanència forta en el bé. D'aquesta activitat s'alimenta la força per als sofriments espirituals i corporals, per les ferides i fins per la mort. Això no vol dir que la resistència sigui superior a l'atac, hi ha casos, però, en els quals la resistència és l'única possibilitat."

Què és el Cristianisme positiu. — Hi ha qui no creu i no practica i vol figurar en el gremi de l'Església. Si se l'ataca invoca la seva catolicitat. Però encara fa més, sembla doctrines dissolvents en conferències i en articles, considera a Jesucrist com un home d'una categoria semblant a la de Carles Marx o d'un clàssic. Creu de bona fe que la diplomàcia vaticana fracassa a cada moment. L'Església no necessita del favor de semblants catòlics. En canvi aquests senyors se serveixen de l'Església i dels catòlics per a satisfer les seves ambicions. Són catòlics negatius.

Darrerament la "Katholische Kirchenblatt", de Münster, dona una definició del Cristianisme positiu:

"El vertader cristià creu i confessa la revelació divina en tot el seu conjunt, tal com ensenya l'Església.

I en especial reconeix:

1. Que l'humà llinatge com a conseqüència del pecat original dels primers pares necessitava la Redempció; que Israel va ésser el poble escollit del qual el Redemptor del món havia de sortir; que l'Antic Testament s'ha de considerar com la paraula de Déu inspirada per l'Esperit Sant.

2. Que el Redemptor del món no és altre que Jesús de Natzaret, jueu en son origen humà-corporal, com home Déu Fill de Déu, Déu Déu, llum de llum, Déu vertader del Déu vertader.

3. Que per consegüent la doctrina de Jesucrist, com a derivació de la voluntat divina, regeix sense afegiments i sense substraccions. La moral cristiana, tal com es troba en els Deu Manaments, que Jesucrist per expressió pròpia no ha derogat, sinó que ha complert així com en el manament principal de l'amor i en el sermó de la muntanya.

4. Que tots i cadascun estan subjectes a aquestes lleis, siguin dels pobles, temps, o races que es vulgui. Tota la vida, la vida pública i la vida privada, la vida econòmica o la vida de l'estat; tothom, sigui infant o home gran, obrer, funcionari o pagès, economista o polític, serem responsables davant del jutge etern i diví de totes les nostres accions.

5. Que ha d'informar la vida pública l'esperit de veritat i de fidelitat, així com també el manament primer de l'amor que exclou tot odi i venjança i que no nega la consideració deguda als altres creients de religió diferent.

6. Que és missió confiada a l'Església fundada per Crist i especialment al Papa i als bisbes de vetllar per la predicació, conservació i compliment de la doctrina de Crist; que l'Església ha de tenir la llibertat i la influència corresponent en la vida pública per a poder exercir el triple ministeri de doctrina, de sacerdoci i de govern pastoral, segons la voluntat del seu fundador.

7. Que l'educació dels fills no és cosa exclusiva dels pares i de l'estat; és en gran manera una missió que correspon a l'Església i als seus ministres; que la casa paterna, l'Església i l'estat són els tres elements que han d'intervenir en l'educació dels fills.

8. Que la joventut que ha sortit de l'escola i que lluita amb la duresa de la vida voltada de mil tentacions i perills ha de créixer sota la influència de l'Església; que l'autoritat eclesiàstica ha de fixar a les organitzacions en quines formes i en quines manifestacions s'ha d'exercir aquesta influència.

9. Que, en conseqüència, el combatre l'Església significa el mateix que combatre Jesucrist; que el perjudicar els drets de l'Església és un perjudici per al Cristianisme i per tant reporta perjudici de l'estat i del poble.

10. Que l'estat i l'Església tenen l'interès màxim a col·laborar d'una manera conjunta i confiada per portar el poble a disfrutar dels béns temporals i dels béns eterns".

Conferència internacional sobre l'ordre corporatiu.—La idea corporativa està a l'ordre del dia. Arreu d'Europa s'assaja el corporativisme en una o altra forma. A Itàlia s'ha creat un estat corporatiu; a Alemanya hi ha un ordre corporatiu dintre l'estat nacionalista; a Portugal l'admirable president Oliveira Salazar ha organitzat un estat corporatiu cristià; Luxemburg és un dels primers països on s'ha assajat el corporativisme i a Suïssa el malaganyat president del cantó de Friburg, Savoy, va articular un sistema corporatiu exemplar per aquell cantó. La Setmana Social de França d'enguany ha pres per tema general de les seves lliçons el corporativisme. De Valera ha dit fa poc que establiria un govern d'Irlanda amb un programa social neta-ment cristià allunyat del liberalisme econòmic.

I Àustria el gran petit país s'ha organitzat corporativament, prenent peu de l'encíclica de Pius XI "Quadragesimo Anno". És aquí on hi ha convocada una interessantíssima Conferència Internacional sobre l'ordre corporatiu.

Aquesta conferència és convocada pel Cardenal Teodor Innitzer, arquebisbe de Viena, per l'arquebisbe de Salzburg i primat d'Alemanya, el doctor Segimon Waitz, pel president de la Lliga popular dels catòlics d'Àustria, el doctor Francesc Hlawati, pel vice-canceller i alcalde de Viena Ricard Schmitz, pel director general de la Lliga popular dels catòlics austríacs, doctor Fried i pel professor de la Universitat de Viena i director de la revista *Schönere Zukunft*, el doctor Joan Messner. A continuació transcrivim la lletra de convit a la conferència:

En un espai curt de temps les idees principals de l'encíclica "Quadragesimo Anno" han entrat a la fase de realització. Fins ara ha estat l'Àustria el

país que ha organitzat un estat corporatiu segons les normes de la "Quadragesimo Anno". Sens dubte, però, el moviment social catòlic treballa en tots els països amb singular diligència per tal d'arribar al gran objectiu de l'encíclica que és el d'organitzar corporativament la societat. Hi ha també en altres països moviments molt vius, que partint d'altres principis s'aproximen a l'ordre corporatiu.

És per això que sembla necessari que els representants de les idees catòlico-socials i els dirigents del moviment catòlico-social es reuneixin per establir un intercanvi d'idees, d'experiències, de projectes i de mútua col·laboració.

El moviment catòlic d'Àustria, del país de l'Europa central que ja ha creat enmig de grans dificultats, els principis de l'ordre corporatiu espera trobar-se d'acord amb els dirigents del Catolicisme dels diferents països d'Europa en invitar-los a una conferència catòlica internacional.

Els dies 29 i 30 de maig de 1935 tindrà lloc a Viena la conferència sobre l'ordre corporatiu. Primerament s'explicarà i es discutirà la situació del corporativisme en els diferents estats. El dia següent personalitats austríaques eminents exposaran l'organització corporativa d'Àustria.

Els participants a la conferència internacional tindran possibilitat d'assistir a una setmana social que se celebrarà immediatament després de la conferència. Personalitats de la vida política, científica, professional parlaran dels problemes de l'organització i articulació corporativa d'Àustria.

El programa no pot ésser més interessant:

I. Conferència internacional:

Camins per l'ordre corporatiu.

President: Excel·lència Doctor Segimon Waitz.

Dimecres, 26 de maig: L'encíclica "Quadragesimo Anno" i el desplegament del corporativisme (memòries dels participants dels diferents països).

Dijous, 30 de maig: L'ordre corporatiu a Àustria:

1. L'ordre corporatiu en la nova constitució austríaca. 2. L'organització corporativa d'Àustria. 3. El problema social en l'ordre corporatiu austríac. 4. Els objectius pròxims de l'organització corporativa d'Àustria. 5. Discussió.

II. *Setmana Social:

Dimecres, 31 de maig: 1. L'Àustria i la seva missió històrica a realitzar en l'ordre corporatiu. 2. La idea corporativa dintre la nova constitució. 3. La formació del dret en l'ordre corporatiu.

Dissabte, 1 de juny: 4. L'economia en l'ordre corporatiu. 5. Les idees socials en l'ordre corporatiu. 6. Les qüestions dels impostos en l'ordre corporatiu.

Diumenge, 2 de juny: 7. L'autonomia en l'ordre corporatiu. 8. Els patrons i l'ordre corporatiu. 9. Els obrers i l'ordre corporatiu. 10. L'ordre corporatiu i la pàtria.

Acció Social Popular que propugna el corporativisme i que té la seva organització a base de federacions i unions — una organització corporativa — espera poder enviar a Àustria un representant a la Conferència internacional de l'ordre corporatiu de Viena i espera que els catòlics del nostre país comprendran cada dia més la importància del corporativisme, l'única solució per a obtenir un estat cristià.

Davant la fallida de la democràcia d'arreu d'Europa és un deure urgent el de propagar la idea de l'estat cristià organitzat segons les doctrines de la "Quadragesimo Anno".

Crònica d'Acció Social Popular

Reunió del Consell Federal

El dia 3 de març se celebrà reunió del Consell Federal d'Acció Social Popular. Entre altres decisions importants s'acordà l'articulació amb Acció Social Popular de la "Unió Catòlica d'Oficinistes" i la "Fraternitat Cristiana de Dependents", entitats femenines de vida catòlica i social molt intensa, i s'aproven els estatuts d'una i altra organització.

També s'aproven els estatuts de la "Unió de Pagesos" d'Acció Social Popular.

Curset d'Apologètica

Organitzat per l'Ateneu de Sant Lluís Gonçaga, el doctor Jaume Garreta donà un Curset d'Apologètica amb un gran èxit. Les lliçons tenien lloc cada dimecres a les deu del vespre.

Curset de Lògica i Critereologia

La Unió de Dependents d'Acció Social Popular ha organitzat un curset de Lògica i Critereologia de set lliçons, donat amb una singular competència pel doctor Josep Gros. Hi ha concorregut un promedi de trenta oients per lliçó.

Lectures de poemes

Les activitats socials no estan renyides amb la poesia.

A la nostra terra sembla que l'art i la literatura siguin patrimoni de les organitzacions polítiques i esquerranes.

Acció Social Popular que voldria que els poetes i escriptors catòlics contribuïssin a la renovació social de Catalunya, ha organitzat unes lectures de poesies durant els dilluns de Quaresma: Sebastià Sánchez Juan i Mn. Camil Geis han llegit exquisits poemes inèdits i en llegiran Marià Manent, Mossèn Miquel Melendres que donarà lectura del seu llibre a punt de publicar-se *La Ruta il·luminada*, i Tomàs Garcès que llegirà poesies. Els catòlics hem d'estimar i conèixer els joves poetes que viuen i fan sentir la poesia amarada d'esperit cristià.

Conferències sobre "Litúrgia de Quaresma i Setmana Santa"

Cada dimecres de Quaresma es dona una conferència de caràcter litúrgic. Els temes escollits i els

conferenciants són: "Les lectures de Quaresma i Setmana Santa", pel doctor Josep Gros; "Els himnes del cicle litúrgic quaresmal", per Mossèn Josep Arderiu; "Els catecúmens", pel doctor Eduard Junyent; "La Setmana de Passió i l'adoració de la Creu", pel doctor Antoni Giera; "Litúrgia del Dijous Sant", pel doctor Tarré.

Federació de Patrons d'Acció Social Popular

El doctor Pere Font que s'ha pres l'interessant tasca d'organitzar els patrons catòlics d'Acció Social Popular ha fet un viatge pels diferents països d'Europa per informar-se de l'organització patronal catòlica. Ha visitat primerament Madrid on ha trobat tota classe de facilitats per informar-se de les activitats dels patrons catòlics. Ha estat a Lille on els senyors Duthoit i Danel li acordaren una bella acollida. Va visitar les organitzacions patronals catòliques de Bèlgica i d'Holanda. També s'ha informat a Ginebra i a Milà de les activitats dels patrons catòlics de Suïssa i d'Itàlia.

Esperem que els patrons catòlics del nostre país ben aviat donaran mostres de les seves activitats.

Conferències Quaresmals de fora de Barcelona

L'interès per les conferències quaresmals no és tan viu aquest any com els anys anteriors. Amb tot Acció Social Popular organitza cicles de conferències a la Delegació de Reus, donades pel P. Basili de Rubí, pels senyors Josep M. Gich i Joaquim M. de Nadal; al Centre Catòlic d'Arenys de Munt, amb conferències dels senyors Civera, Lleal i Martí Fuster; al Centre Social de Vilassar de Mar, amb conferències dels senyors Civera i Borrell; al Centre Social de Terrassa, amb una conferència del nostre President el doctor Joan Gaya i a Collblanch, amb una conferència del senyor Margenat.

El doctor Ricard Dou

Acció Social Popular ha sentit vivament la pertença de l'oficial de Secretaria i consultor jurídic de l'entitat, l'advocat doctor Ricard Dou, prevere. Durant l'espai de temps d'uns dos anys ha actuat a les oficines d'Acció Social Popular i ha intervingut d'una manera directa en l'organització de les activitats de la nostra organització. Sacerdot jove que irradia simpatia, no dubtem que serà un gran apòstol social. Els superiors, coneixedors del valor del doctor Ricard Dou, l'han escollit per desplegar les seves activitats a la parròquia de Sant Antoni, de Vilanova i Geltrú. L'enhorabona.

Activitats d'Acció Social Popular a Mataró

La Unió de Dependents acaba d'organitzar-se a Mataró, on la nostra organització compta amb un nombre considerable de socis. Sembla que ben aviat es disposarà d'un local magnífic que tindrà anexa una escola social obrera.

Diada de recés a Vallvidrera

Organitzat pel Secretariat d'Educació Social tingué lloc a la casa d'exercicis de Vallvidrera una diada de recés per a obrers, dirigida pels P. P. Grífol i Montfort, S. J. Hi assistiren uns 70 obrers procedents dels diferents cercles d'estudis socials. L'excel·lentíssim Senyor Bisbe, doctor Irurita, adreçà una sentida plàtica als obrers, recomanant la formació religiosa per mitjà de diades de recés i sobretot per mitjà de la pràctica d'exercicis espirituals.

Cal felicitar els organitzadors, P. Basili de Rubí, i els senyors Boixeda, Mir, Pérez, etc., pel seu zel exemplar.

Conferències al Centre Catòlic de Badalona

L'exemplar Centre Catòlic de Badalona que aplega un nucli important de catòlics de tots els estaments té establertes per cada diumenge a la tarda conferències de caràcter apologetic, litúrgic i social. La tradició d'aquesta casa creada pels plorats doctors Baranera i Ribó és continuada pel consiliari actual, el doctor Pere Ginebra.

El dia 17 del passat febrer el doctor A. Grieria hi va donar una conferència sobre la "Necessitat d'una sòlida formació religiosa per actuar en el camp social".

Nou estatge

Les múltiples activitats de la nostra organització reclamen un local més espaiós que l'actual. Per tal de subvenir a aquesta necessitat s'ha llogat el pis principal de la casa del carrer del Pi, 12. Part d'aquestes activitats continuaran al primer pis i una altra part serà traslladada al pis principal.

Centre Parroquial de Sant Adrià del Besós

El dia 17 s'ha celebrat un acte popular d'orientació social en el qual han parlat els oradors Domènec Maresma, Ramon Alier, Josep M.ª Riera i Josep Campmany, sobre els temes: "L'Església i els obrers", "L'obrer i la ciutat", "El sindicalisme obrer cristià", "Criteri catòlic davant la qüestió social". La concurrència ha estat molt nombrosa.

Advertiment

Recomanem als dirigents d'Acció Social Popular, especialment als rectors i vicaris de parròquies foranes, que per tal de contribuir a la formació social dels homes, procurin una vegada al mes, donar una conferència servint-se del tema tractat en l'article davantal d'aquest Butlletí.

COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en **Impermeables,**
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

NIT SENSE DESCANS**Tallar la TOS**

no és suficient
¡CAL GUARIR-NE
la causa!

Només el **XAROP FAMEL**, medicació completa de Lacto-creosota soluble, calma la tos, desinfecta, cicatritza, vitalitza i reconstitueix les mucoses i els bronquis. Adoptat pels Metges i Hospitals d'arreu del Món

X A R O P
F A M E L

Preu Ptes. 6'30, compr. l'impost

Carnet setmanal

La llei d'arrendaments. — La nota cabdal de la setmana parlamentària última l'ha donat l'aprovació de la llei d'arrendaments rústics, que fins a darrera hora va propugnar fortament, decididament, el ministre d'Agricultura Sr. Jiménez Fernández. El treball esmerçat en aquesta llei havia estat dur; les resistències a la seva aprovació, ben decidides. I fins a darrera hora es va voler fer més solemne la seva aprovació exigint el quorum que obtingué el Govern en forma ben palesa i sense necessitat de recórrer a mitjans ni a crides de caràcter extraordinari.

Davant d'aquest text legal hi ha opinions per a tots els gustos. I a fi que tothom pugui formar-ne judici exacte, direm que les principals modificacions que la llei introdueix en el contracte d'arrendament, es poden resumir en les següents:

Duració mínima del contracte, quatre anys (duració mínima que fins ara es deixava a la voluntat de les parts contractants). A més, es fa prorrogable el contracte a voluntat de l'arrendatari, salvant el cas en què el propietari vulgui transformar l'arrendament en parceria, i algun altre cas. És a dir, s'aplica ací el mateix principi que ja estableix el Decret que regula els arrendaments de finques urbanes o lloguers, havent-se d'entendre dita pròrroga sempre, naturalment, a base de complir l'arrendatari tots els extrems del contracte.

El preu de l'arrendament es contracta lliurement; però, després, el jutge de primera instància pot revisar el dit preu a petició de qualsevol de les parts contractants. La revisió havia estat admesa en tots els projectes de contractes de conreu; però, en primer lloc, ací es dona a arrendatari i arrendador, i, en segon terme, s'estableix per a tots la garantia de la intervenció del jutge de primera instància en lloc de la manca de garantia que significaven unes comissions arbitrals elegides en la forma que tothom sap i sense cap condició prèvia de tècnica ni d'imparcialitat.

En matèria d'obres i construccions necessàries per a les finques, s'estableix el principi que han d'ésser a càrrec del propietari, però salvant sempre la quota que correspongui pagar-ne, que en la llei es fixa en una tercera part aproximadament. Tampoc la venda de la finca no lliura aquesta de l'arrendament per exclusiva voluntat del nou adquirent, excepte en el cas que el comprador o nou propietari vulgui conrear la terra ell mateix o els seus immediats familiars. A més, en cas de venda, es concedeix a l'arrendatari el dret de retracte, que fins ara no tenia. Es prohibeix el subarrendament i es dicten unes regles generals sobre contracte de parceria.

Heus ací, doncs, les modificacions principals que

en la legislació vigent introdueix el nou text legal. Algunes d'elles són profundes; quasi totes, molt justes i molt humanes. I respecte a nosaltres, és a dir, a la nostra terra catalana, la llei no creiem que alteri massa cap dels aspectes de la nostra contractació agrícola, ja que en realitat la parceria (forma més freqüent a casa nostra) sofreix poques modificacions i el contracte d'arrendament pur, és a dir, a base de preu en metàl·lic, no és pas el més extès a Catalunya. En canvi, ¿qui pot negar que es donen garanties als conreadors de la terra, i que moltes d'aquestes garanties s'obtenen, no pas a costa dels beneficis del propietari, sinó seguint el camí de cercar en les relacions contractuals allò que pot ésser més beneficiós per a tots? És impossible que el parcer que hagi estat anys conreant una finca, esmerçant en ella treball i suor, pugui ésser acomiadat per un caprici del propietari; i per això ve la facultat de prorrogar el contracte, sempre a base del seu estricte compliment, per exemple. I així podríem citar els altres casos que suposen modificació de la llei actual.

No neguem que la llei pot portar, i necessàriament haurà de portar, alguns i potser seriosos inconvenients al propietari. Sobretot, aquest desig de fer estendre els contractes per escrit, registrats, etc., en una terra com la nostra de dret eminentment consuetudinari, serà ben pertorbador. Altres principis hi ha en la llei que tampoc no donaran el resultat que es desitja. Però, podia fer-se cosa perfecta, sobretot en una llei que ha d'estendre's i ha de regular àrees i zones de conreus tan distints i riqueses agrícoles tan diferents com les de la Península? L'ideal hauria estat que Catalunya hagués legislat en aquest punt. Però quan la facultat ens vingué a les mans es féu en una forma tan descordada, tan demagògica, tan de guerra social, que no tenim ara massa dret a queixar-nos de l'uniformisme que aquesta llei suposa, apart que en ella han estat esmentats els contractes diferents de les terres hispàniques diferents, no deixant-se de banda la regulació ben ampla de la parceria que per a nosaltres és la base i la forma més usada de la nostra contractació.

La setmana política. — En la nostra crònica última afínàvem que poca cosa de transcendència política passaria durant aquesta setmana. No encertàvem a veure la crisi per cap cantó, ja que hem dit i repetit que aquesta crisi constituiria un problema difícil de solucionar a base de les Corts actuals i que la dissolució d'aquestes no era desitjada per ningú.

La passió política viu continuament a Madrid. El fet que el Govern actual no doni aquell rendiment que tots desitjàvem per la seva composició amb elements tan diferents i tan allunyats en doctrina, ens faria desitjar a tots plegats altres solucions en la qüestió política. Però si aquestes no són possibles donada la composició de la Cambra ¿hem de pre-

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS

Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

conitzar solucions que ens podrien portar a camins més difícils de fressar que els actuals? A més, ¿hi ha algú que després dels trontolls que ha sofert Espanya en els últims anys, desitgi sincerament altre cop unes eleccions que haurien d'ésser un moviment difícil i poc agradós per a tots?

Els moments són greus arreu del món; les passions enterboleixen de vegades el coneixement dels homes més preclars; però cal que el sentit de la responsabilitat s'avançi a tots els altres i que tothom es prengui les coses examinant-les des de punts de vista un bon xic alts i de cara a l'interès col·lectiu, no pas de partit.

I així com la setmana última ha transcorregut sense masses sotracos importants, així hi transcorrerà la setmana que ara comencem. I tingui's ben present que tot fet que es pogués produir impensadament, per un d'aquells tripijocs impensats dins la política, no hauria de donar lloc a altres actuacions que les corresponents a una crisi petita, que acabaria amb una solució semblant a l'actual.

Hi ha problemes greus que s'imposen a tota petita política. I si esguardem el món, sobretot aquesta pobra Europa abocada novament a un esperit bèl·lic repugnant i carregós, encara haurem de veure que dins la nostra manca de sentit col·lectiu moltes vegades, no som pas un dels pobles que majors dificultats pateixi a l'hora present, tot i patir-ne un bon nombre i cada dia més.

Tenim damunt nostre el compliment de les Sentències de mort, ben nombroses, per cert, dictades pels Consells de guerra, i amb elles, la divisió entre partidaris del seu compliment i els inclinats a l'esperit de compassió i de pietat; tenim el problema greu de l'atur forçós, que, com taca d'oli, cada dia va extenent les seves urpes tràgiques arreu de la nostra terra, tenim l'acusació contra l'Azaña i altres governants del bienni, que s'haurà de discutir a les Corts; i tenim encara la regularització del govern de Catalunya, a la qual cal arribar aixímateix. I davant d'aquest seguit de problemes pendents, tots ells prou forts i decisius de moltes coses, ¿encara hi podria haver qui se'n desentengués i només pensés en la possibilitat de crisis que no haurien de modificar massa l'estat de coses actual o l'haurien de modificar excessivament per a tots, sense solucionar cap d'aquells problemes, per altra part?

Posem el seny per damunt de tot i no ens deixem portar d'un impressionisme que ens podria ésser fatal en aquests moments.

El govern de Catalunya.—El Governador General segueix regularitzant tot el que es refereix a la qüestió d'ordre públic, i no es poden negar i són ben d'aplaudir els èxits que va obtenint en aquest punt delicadíssim i de caràcter urgent, sense possibles aplaquesments. Per altra part, a Madrid funciona una Comissió per revisar les facultats tras-

passades a la Generalitat segons els preceptes de l'Estatut. Es parla de solucions i decrets en aquesta espinosa qüestió, solucions que haurien de portar també la normalització del Govern de la Generalitat en el sentit de nomenament del Consell Executiu entre els partits catalans que volguessin col·laborar-hi, així com la solució del govern de molts municipis que ara es troben lliurats a un sol home o a una comissió gestora de caràcter provisional. Quan tot això vingui, tindrem un altre problema resolt; i si bé és cert que la solució serà provisional, és ben cert també que tots respirarem satisfets, ja que momentàniament són difícils, per no dir impossibles, solucions de caràcter definitiu.

Pau i tranquil·litat vol el país; i tinguem la seguretat que aquest desig, que abans podia potser interessar només a determinats sectors del nostre poble, sobretot als sectors benestants, ara és general ja que hi ha tota mena de problemes de manca de treball entremig. I en aquest sentit, qualsevol solució que s'arbitri, procurant la màxima justícia, ens ha de semblar acceptable. I únicament aquells qui per davant de la justícia pretenguessin posar les seves posicions de partit haurien de trobar un fortíssim re-fús de l'opinió pública, que poques vegades com la present es mostra més unànime i decidida en aquest aspecte.

Llibres nous

VÍCTOR G. DE ECHÁVARRI, *Catecismo Social. Objeto del Catecismo. Su interés para todas las clases sociales.* Barcelona, sense data, 54 pàgines.

És el frontís d'una sèrie de catorze llibres, anunciada sota el títol genèric de "Catecismo Social", tots del mateix autor, el culte Magistrat d'aquesta Audiència, avui membre del Tribunal de Cassació, senyor Echávarri.

L'autor no exposa encara cap doctrina concreta, a no ser l'afirmació que la seva és la de l'Església Catòlica; traça només un programa i procura convèncer totes les classes socials—els obrers, els patrons, la classe mitjana, els eclesiàstics—, que la qüestió social els interessa, ha de preocupar-los i que l'estudi d'ella ha d'ésser objecte preferent de llur activitat.

En llenguatge clar, capaç d'ésser entès del poble, en forma breu, com exigeix la precipitació del viure modern, i amb una presentació material apropiada perquè arribi a totes les mans i es porti en totes les butxaques, l'obra del Sr. Echávarri ve a emplenar un buit en el camp de la sociologia catòlica, on produirà—és de creure—abundosos fruits.

J. GAYA

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAI

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

LENDAL DEIALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383

BARCELONA

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 9 i 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

OBRES COMPLETES

DE L'IL·LM. SR. DR.

JOSEP TORRAS I BAGES

EDICIÓ DEFINITIVA

La primera edició de les seves *Obres Completes* és esgotada. Feta en l'espai de disset anys enmig de grans dificultats econòmiques, quan hem arribat als darrers volums, queden exhaurits la major part dels primers. De més a més, aquella edició fou començada en vida del seu autor, i, per tant, restaren fora de lloc els treballs que continuà escrivint fins a la mort; sobretot, queda inèdit el seu riquíssim *Epistolari*, part la més important per conèixer-lo a ell íntimament. Tot això demostra la necessitat imperiosa de fer una nova edició de les seves *Obres Completes*.

Aquesta edició serà més perfecta que la primera, i, tant com podem, definitiva, en la mida que aquesta paraula és aplicable a les coses humanes. També serà més manejable en el format dels volums, més ordenada en la distribució de les matèries, i més econòmica i assequible a tots els sacerdots i bons cristians que desitgen tenir les *Obres* del Dr. Torras com el pa de casa.

Encapçalen l'edició quatre volums de *Biografia* escrita pel Dr. Fortià Solà, guia necessària per resoldre les moltes qüestions que proposen al lector les *Obres Completes* del Doctor Torras. Anunciem com a segurs cinc volums d'*Epistolari*; però, com que és probable que surtin noves cartes, ens reservem el dret d'afegir un altre volum, augmentant proporcionalment el preu de subscripció.

Heus ací la sèrie de volums:

- 1-4. **Biografia.** (*El I volum publicat, el II de pròxima publicació*).
5. **Primícies literàries.**
- 6-7. **La Tradició Catalana.**
8. **De Regionalisme.**
9. **El Clericat.**
10. **El Sagrat Cor de Jesús**
11. **El Sant Rosari.**
12. **Piadoses.**
13. **Ascètiques.**
14. **Apologètiques.**
15. **Estètiques.**
16. **Semblances.**
- 17-23. **Pastorals.**
- 24-27. **Sermonari.**
- 28-33. **Epistolari.**

CONDICIONS DE VENDA

Hi ha dues edicions: una en paper superior i una altra en paper de fil. De cap d'aquestes edicions se'n venen volums separats, sinó solament col·leccions completes. Es fa una excepció amb la *Biografia*, continguda en els quatre primers volums, dels quals s'ha fet un tiratge especial, enquadernats en dos, que es venen a **16 ptes.** en rústega el dos volums i a **20 ptes.** en tela.

Edició completa en 33 volums

en octau, d'unes 300 pàgines

PREUS DURANT LA PUBLICACIÓ

Cada volum de l'edició corrent rel·ligat en rústega . . . **5 ptes.**
 » » rel·ligat en tela i planxes **7 »**
 » » de l'edició en paper de fil **22 »**

A pagar cada mes, contra el lliurament del volum publicat. Al qui pagui tot el valor d'un cop en començar la subscripció se li rebaixaran 25 pessetes.

PREUS ACABADA LA PUBLICACIÓ

33 volums

	A comptat	A terminis	Quota mensual
En rústega . . .	165	190	10 ptes.
En tela . . .	231	260	15 »
En paper de fil .	700	800	50 »

Queda oberta la subscripció i es repartirà, almenys, un volum cada mes, però ens reservem el dret de donar-ne més.

CONDICIONS

1.ª El comprador que no pagui un dels terminis acordats ha de tornar els volums que té rebuts, i no té dret a cap mena d'indemnització.

2.ª En tot el que pertorqui a la present compra-venda, el comprador renuncia al fur del seu domicili per tal de sotmetre's als Jutges i Tribunals de Barcelona.

3.ª El comprador està obligat a pagar les despeses que l'incompliment d'aquestes condicions ocasioni al venedor.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

de
RUBI

(Barcelona)

Rvnd. Sr. Rector

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA